

Arrest

nr. 339 198 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. HUYBRECHTS
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. HUYBRECHTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 30 december 2022 dient verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 november 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 14 december 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A. I., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Idiakhel, een dorp gelegen in het district Chaparhar, provincie Nangarhar. U bent van etnie Pashtun en soennitisch moslim.

U begon te werken bij de lokale politie de dertigste van de derde maand in 1398 (omgezet naar de Gregoriaanse kalender 20 juni 2019). U werd gestationeerd in een controlepost in uw dorp Idiakhel, subdorp Bakhi. Nadat u begon met uw job ontving u dreigbrieven van de taliban. U vertelde dit niet op het werk en bleef doorgaan met uw job. Toen de taliban oprukten in de periode voor de machtsovername van 15 augustus 2021, besloot u het land te ontvluchten. U verliet Afghanistan twee dagen voor de machtsovername.

Via Iran reisde u naar Turkije, waar u ongeveer een jaar verbleef. Nadien reisde u door via Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk tot u ten slotte in België aankwam. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in op 30 december 2022.

U vernam na aankomst in België dat de taliban uw familie nog regelmatig lastig valt en omwille hiervan is ook uw broer M. vertrokken uit Afghanistan Hij bevindt zich momenteel in Iran.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara neer, een opleidingscertificaat, een appreciatiecertificaat, een werkbadge, twee dreigbrieven van de taliban en ten slotte twee attesten van de post. U bezorgde na het persoonlijk onderhoud de originelen van deze stukken aan het CGVS, samen met enkele opmerkingen op de notities.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U verklaart gewerkt te hebben bij de lokale politie in Afghanistan. Hieraan kan echter geen geloof gehecht worden.

Zo beweert u bij de lokale politie te zijn gegaan begin 1398 (gregoriaanse kalender maart 2019-maart 2020) en er tot aan de machtsovername in augustus 2021 gewerkt te hebben (zie CGVS, p.5). Echter, uit objectieve informatie toegevoegd aan de administratieve map blijkt dat de lokale politie reeds voor de machtsovername vrijwel geheel ontmanteld werd en het grootste deel ondergebracht werd bij de nationale politie of het nationale leger (zie map landeninfo, document 1). Uzelf zegt dat uw dienst altijd onder de naam lokale politie bleef bestaan en er geen sprake van was om de lokale politie op te heffen in uw regio (zie CGVS, p.6 en 19). Het is weinig waarschijnlijk dat u niets meer kan zeggen over het opheffen of transfereren van de lokale politie in uw regio naar andere overheidsdiensten gegeven bovenstaande informatie.

Tevens kan u niet goed de lokale politie positioneren binnen de rest van de politiediensten in Afghanistan. Zo zegt u dat er geen andere politie was buiten de lokale en dat er enkel nog het leger en de commandotroepen waren (zie CGVS, p.6 en 7). Dat u zelfs niet de nationale politie kan opnoemen, is vreemd te noemen. Hierop gevraagd of u ooit gehoord hebt van de nationale politie antwoordt u positief maar kan u niet eens zeggen wat zij deden. Ook gevraagd naar het verschil met lokale politie begint u plots te spreken over arbaki's en lokale politie alsof dit verschillende entiteiten betreft, om dan af te sluiten dat arbaki gewoon een andere benaming voor de lokale politie is (zie CGVS, p.7). Dat u zelfs niet eens goed weet wat de nationale politie deed, is weinig aannemelijk voor iemand die beweert politieagent geweest te zijn, ook al was u dan slechts bij de lokale politie.

Voorts bent u zeer beperkt in uw antwoorden gevraagd naar uw rekrutering. U werd nochtans expliciet gevraagd in detail hierover te vertellen, maar u komt niet verder dan te zeggen dat u naar het districtshuis

ging en mocht beginnen aan de opleiding (zie CGVS, p.8), hetgeen zeer summier te noemen is. Dat u zulke beperkte antwoorden kan geven betreffende uw rekrutering, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder gevraagd naar meer details zegt u enkel dat u uw taskara moest neerleggen en de dorpsouderen met u mee waren gekomen naar het districtshuis als garanten en u meteen mocht beginnen (zie CGVS, p.8). Gevraagd nog of er nog enige andere controle of test plaatsvond, antwoordt u negatief (zie CGVS, p.8). Dit is echter in strijd met de objectieve informatie te noemen. Hoewel het proces van rekrutering binnen de ALP danig verschilt per regio, vindt er toch meestal een doorlichting door de inlichtingendiensten en/of ministerie van Binnenlandse Zaken plaats, gevolgd door biometrische registratie en eventueel urinetesten (zie map landeninfo, document 2, p.21). Dat u zogezegd enkel met de dorpsouderen naar het districtshuis ging en dan meteen mocht beginnen aan uw opleiding, zonder iets bijkomend te moeten doen, is dan ook weinig geloofwaardig.

Ook over uw zogezegde opleiding bent u vaag te noemen. Gevraagd naar de lessen die u er ontving, komt u niet verder dan algemeen en stereotiep te verklaren dat ze u leerden vechten en wapens gebruiken (zie CGVS, p.8). U werd nog expliciet gevraagd of u enige andere les ontving, alwaar u negatief op antwoordt (zie CGVS,

p.8). Dat u gedurende een maand opleiding kreeg en dan enkel zeer algemeen kan beschrijven wat u er precies leerde, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Het wordt nog vager als u dan gevraagd werd wat deze lessen over gevechten precies inhielden, alwaar u enkel zegt dat u "geleerd werd de bevelen van de commandant op te volgen" (zie CGVS, p.9). Dat u een maand lang lessen kreeg over vechten en enkel de boodschap kreeg alles te doen wat de commandant zei, is geenszins geloofwaardig te noemen. Bovendien kan u ook al niets zinnigs zeggen als u gevraagd werd naar hoe u bijvoorbeeld uw wapen diende te ontmantelen. U komt niet verder dan te zeggen dat je alle onderdelen er af moet halen en er terug opzetten, zonder dat u hierbij ook maar enige doorleefdheid of gevoel voor detail aan de dag legt (zie CGVS, p.9). U kent ook niet eens de officiële benaming voor een kalasjnikov, namelijk AK-47, het type wapen waarmee u zogezegd opleiding kreeg. Aangezien u beweert in officieel overheidsverband een opleiding te hebben gevolgd met dit wapen en gewerkt te hebben, doet dit element verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Ook kan u over uw zogezegde lesgevers maar weinig informatie verschaffen, hetgeen vaag te noemen is. Zo weet u niet of ze bij de lokale politie hoorden, of van andere overheidsdiensten kwamen (zie CGVS, p.9). Ook over waar ze vandaan kwamen, of welke rang ze hadden bijvoorbeeld, kan u niets kwijt (zie CGVS, p.10). Tot slot verklaart u, gevraagd naar een beschrijving van uw dag, dat in de namiddag eerst drie uur pauze kreeg en dan nog een uur les (zie CGVS, p.9). Gevraagd naar waarom u plots in het midden van de dag zoveel pauze had, kan u niets zinnigs zeggen. Ook over wat u werd verondersteld te doen tijdens deze pauze, komt u niet verder dan te zeggen dat u at en uw gebeden deed (zie CGVS, p.9). Het is heel vreemd en weinig aannemelijk dat er tijdens een dag opleiding blijkbaar zonder reden drie uur werd gepauzeerd om dan slechts nog een uurtje les te geven.

Voorts beweert u altijd te zijn gestationeerd geweest in dezelfde controlepost in uw dorp, maar kan u bijna niemand opsommen van uw collega's (zie CGVS, p.11). Van de zogezegd twaalf mensen die er dienst deden kan u er amper drie opnoemen (zie CGVS, p.11). Dat u zogezegd twee jaar van uw leven met deze mensen hebt doorgebracht en dan niet eens hun namen kan geven, behalve van drie van hen, is vernietigend voor uw geloofwaardigheid. Ook over uw taken op de controlepost bent u vaag te noemen. U zegt dat er een beurtrol was om te bewaken, maar gevraagd naar of er nog enige andere taak te doen was op de controlepost antwoordt u negatief (zie CGVS, p.12). U zegt dat u dan enkel met vrienden zat rond te hangen als u niet bewaakte (zie CGVS, p.13). Dat u geen enkele andere taak, zelfs al was het maar koken of schoonmaken zou gedaan hebben buiten bewaken is wederom vaag en weinig geloofwaardig te noemen. Over uw taken buiten de controlepost bent u zo mogelijk nog vager te noemen. U zegt dat er af en toe op patrouille werd gegaan, maar gevraagd naar wat u precies deed tijdens zo'n patrouille komt u niet verder dan te zeggen dat jullie dan allemaal in de auto bleven zitten en niets deden (zie CGVS, p.13). Uw bewering als zou u af en toe met de auto buiten rondrijden en helemaal niets doen buiten dit, is absoluut niet aannemelijk en weinig doorleefd te noemen.

Verder bent u ook zeer algemeen en vaag te noemen gevraagd naar of er zich ooit enig incident voordeed op of bij de controlepost. Zo zegt u dat er "vele aanvallen 's nachts van de taliban" waren, maar gevraagd naar of u zich zo'n specifieke aanval herinnert waar u meer over kan vertellen, antwoordt u grofweg "nee" (zie CGVS, p.15). Dat u eerst beweert dat er zoveel gevechten plaatsvonden, maar dan niets meer kan zeggen gevraagd naar een specifiek incident (zie CGVS, p.15) is vernietigend voor uw geloofwaardigheid. Doorgevraagd naar incidenten waarbij er eventueel collega's verwond raakten, legt u dan weer tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen af. U begint namelijk een aanval van de taliban te beschrijven en zegt dat uzelf en een andere collega l. gewond raakten hierbij (zie CGVS, p.15). Ten eerste dient hierbij al opgemerkt te worden dat het vreemd is dat u nu plots met een collega genaamd l. afkomt, maar deze niet noemde toen werd gevraagd naar de namen van uw collega's op de controlepost (zie CGVS, p.11 en 15). Plots zegt u dan dat er nog iemand stierf tijdens deze aanval, terwijl u eerder expliciet verklaarde dat uzelf en l. gewond raakten (zie CGVS, p.16). Gevraagd naar of er dan nog iemand anders stierf tijdens dit gevecht, slikt u uw beweringen in en zegt u dat er niemand anders stierf (zie CGVS, p.16). Pas als u geconfronteerd

wordt met het feit dat u eerder ook over een tweede dodelijk slachtoffer onder uw collega's sprak, past u uw beweringen aan en zegt u plots dat ook een collega genaamd Z. het leven liet tijdens deze aanval (zie CGVS, p.16). U vermeldt verder niets over het gegeven dat u daarbij zelf gewond zou zijn geraakt, terwijl u dit eerder nochtans expliciet vermeldde. Dat u om de haverklap uw verhaal wijzigt, is vernietigend voor uw geloofwaardigheid. Bovendien dienen er hierbij nog twee opmerkingen gemaakt te worden. Zo vermeldt u ten eerste wederom een nieuwe collega genaamd Z., ook deze naam vermeldde u niet eerder in het onderhoud gevraagd naar uw collega's (zie CGVS, p.11 en 16). Ten tweede zijn uw beweringen omtrent de dood van Z. weinig aannemelijk te noemen. U beweert immers dat de controlepost onder vuur werd genomen door de taliban en Z. naar een school rende buiten de controlepost om water te gaan halen en hierbij werd neergeschoten door de taliban (zie CGVS, p.16). Dat een collega van u in het midden van een aanval door de taliban besluit zich open en bloot in de vlakke buiten de controlepost te begeven, enkel en alleen omdat hij water wilde, is geenszins aannemelijk te noemen (zie CGVS, p.16).

Tevens zijn uw beweringen omtrent de verstandhouding met de andere controleposten in de buurt weinig geloofwaardig te noemen. Zo zegt u dat jullie nooit andere controleposten gingen helpen en andersom ook nooit hulp kregen. Uw commandant zou ook nooit hulp hebben gevraagd aan de andere controleposten of het districtshuis (zie CGVS, p.17). U hebt verder ook geen weet of er ooit enig incident plaatsvond op de andere controleposten (zie CGVS, p.17). Dat er geen enkele vorm van onderlinge bijstand was tussen de controleposten of vanuit het districtshuis is geheel niet geloofwaardig. Dit zou immers het meest inefficiënte systeem ooit zijn, aangezien de taliban zo de controleposten een voor een zou kunnen uitschakelen zonder dat er iemand tussenkwam. Dat u zodanig slecht op de hoogte bent van de situatie in de andere controleposten in de buurt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte zijn uw beweringen aangaande de periode van de machtsovername vaag te noemen. U zegt dat u uw werk en het land verliet enkele dagen voor de val van Kabul op 15 augustus 2021, nadat uw commandant zou gezegd hebben dat iedereen die wilde, mocht vertrekken (zie CGVS, p.18). Het is echter geeneens duidelijk waarom uw commandant dit zei. U verklaart immers dat op het moment dat de commandant dit vertelde, de taliban enkel nog maar verre provincies overgenomen had zoals Nimroz en ze nog niet eens in uw provincie zelf aanwezig waren (zie CGVS, p.18). Dat de commandant dan al zo verslagen reageerde en iedereen een vrijgeleide gaf om zijn post te verlaten, overtuigt hoegenaamd niet.

Gegeven het feit dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw zagezegde werk bij de lokale politie, kan er aan uw vermeende problemen met de taliban evenmin geloof gehecht worden. Volgens uw verklaringen lag immers uw werk aan de oorsprong van uw problemen met hen (zie CGVS, p.21).

Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beoordeling. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas herstellen. Uit de objectieve informatie blijkt nog (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien spreken deze documenten uw verklaringen ook nog eens tegen. Immers valt er af te lezen op de badge die u neerlegt dat de registratie van uw vingerafdrukken plaatsvond in het politiehoofdkwartier van de provincie Nangarhar, terwijl u beweert dat uw registratie plaatsvond in het districtshuis van Chaparhar (zie CGVS, p.20).

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen slechts enkele aanvullingen en correcties die niet tot een andere beoordeling leiden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA

rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Badji t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede

waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker stelt in wat omschreven kan worden als een enig middel vooreerst dat hij het niet eens kan zijn met de overwegingen in de bestreden beslissing. Verzoeker geeft een korte theoretische uiteenzetting over de motiveringplicht, de Conventie van Genève, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker was volgens hem werkzaam bij de lokale politie in Afghanistan. Hij startte zijn tewerkstelling begin 1398 en dit tot de machtsovername in augustus 2021. Het CGVS stelt dat de lokale politie volgens objectieve informatie reeds voor de machtsovername vrijwel geheel ontmanteld werd en het grootste deel ondergebracht werd bij de nationale politie of het nationale leger. De controlepost waar verzoeker werkzaam was, werd echter niet opgedoekt en bleef bestaan, waardoor verzoeker zijn tewerkstelling destijds kon behouden. De controlepost bleef dus intact en dat tot de machtsovername. Het CGVS stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker niets kon zeggen over de opheffing of het transfereren van de lokale politie in zijn regio naar andere overheidsdiensten, doch verzoeker en zijn collega's werden hier niet van op de hoogte gehouden. Zij dienden te doen wat hen werd opgedragen door hun commandant en kregen hierover geen informatie.

Verder stelt het CGVS dat verzoeker de lokale politie niet kan positioneren binnen de rest van de politiediensten in Afghanistan. Verzoeker heeft verklaard dat de lokale politie enkel werkzaam was in de regio die zij kregen toebedeeld. Zij dienden dus enkel de eigen wijken. De nationale politie kon daarentegen overal optreden en waren aldus niet regio gebonden. Zij waren vooral actief in de steden. Verzoeker werkte bij de lokale politie en weet dus niet welke taken de nationale politie concreet uitvoerde. Die kennis werd niet gedeeld met hem.

Het CGVS stelt dat verzoeker zeer beperkt bleef in zijn antwoorden op de vragen m.b.t. zijn rekrutering. Verzoeker wenst te verduidelijken dat er een bijeenkomst werd georganiseerd voor de rekrutering van personen voor een tewerkstelling bij de lokale politie. Hij ging daar naartoe en verkreeg aldaar informatie. De dorpsoudsten stonden garant voor de sollicitanten, zo ook voor verzoeker. Verzoeker diende enkel zijn taskara neer te leggen. De rest werd voor hem geregeld. Verzoeker wenst te wijzen op het feit dat er onvoldoende middelen waren bij de Afghaanse lokale politie om uitgebreide rekruteringstesten te organiseren.

Het CGVS stelt nog dat de door verzoeker beschreven opleiding zeer vaag te noemen is. Verzoeker wijst opnieuw naar de beperkte financiële middelen. De lokale politie beschikte niet over voldoende middelen om de rekruten van een doorgedreven opleiding te voorzien. Bovendien hadden zij dringend nood aan politieagenten om de controleposten te bemannen gelet op de veelvuldige aanvallen gepleegd door de taliban. Verzoeker leerde gevechtstechnieken en leerde hoe hij een wapen diende te gebruiken.

Verzoeker wordt verweten de officiële benaming niet te kennen van een kalasjnikov. Verzoeker wenst te verduidelijken dat de officiële naam niet gebruikt werd binnen hun kringen. Hij kent dan ook de officiële benaming niet. Verzoeker leerde tijdens zijn opleiding omgaan met bevelen van de commandanten en leerde zo de knepen van het vak.

Verzoeker kon tijdens het interview de namen niet opsommen van zijn collega's. Verzoeker wenst te melden dat hij de nacht voorafgaand aan het interview zeer slecht had geslapen en daardoor last had van concentratieproblemen. Hij heeft dit echter rechtgezet middels schrijven van zijn raadsman van 4 december 2023, waarin hij een opsomming geeft van de namen van zijn collega's.

Verder stelt het CGVS dat de taken op de controlepost zeer vaag worden beschreven. Verzoeker stelde dat er een beurtrol was om de controlepost te bewaken. Wanneer verzoeker niet diende te bewaken dan patrouilleerde hij of sprak hij met collega's. De controlepost werd vaak aangevallen door de taliban. Tijdens zo'n aanval geraakte verzoeker en zijn collega I. gewond. Op een ander moment werd zijn collega Z. gedood. Z. ging naar de school, alwaar de agenten water konden halen. De controlepost bevond zich naast die school. Hij werd hierbij onder vuur genomen door de taliban en liet het leven. De aanval kwam onverwacht.

Verzoeker zou verder weinig geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd m.b.t. de verstandhouding met de andere controleposten. Verzoeker wenst verder te verduidelijken dat zij wel degelijk steun boden aan andere controleposten wanneer er vuurgevechten ontstonden. Het was de commandant die de ondersteuning regelde met de commandant van de andere controleposten. Verzoeker deed gewoon wat hem werd opgedragen. Zij brachten mekaar op de hoogte via een radiosysteem.

Ten slotte stelt het CGVS dat het weinig geloofwaardig is dat de commandant van verzoeker meldde dat iedereen die wilde, mocht vertrekken. Verzoeker stelt thans dat hij op eigen initiatief is vertrokken uit vrees voor zijn leven toen het duidelijk werd dat de taliban de macht zou overnemen.

Verzoeker heeft volgens hem duidelijke verklaringen afgelegd m.b.t. zijn tewerkstelling bij de lokale politie in Afghanistan. Hij wenst bovendien te verduidelijken dat er een gebrek was aan voorzieningen. De lokale politie had dan ook onvoldoende middelen, uitrusting, training en concrete planning. Het CGVS houdt hier evenwel geen enkele rekening mee en stelt dat verzoeker ongeloofwaardig is, terwijl zijn verklaringen stroken met het gegeven dat de middelen zeer beperkt waren.

Verder stelt het CGVS dat de neergelegde documenten, nochtans toch zeer belangrijke bewijsstukken, zijn verklaringen niet ondersteunen. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021, zonder evenwel aan te tonen dat de neergelegde documenten frauduleus zouden zijn. Het volstaat niet om simpelweg te verwijzen naar die informatie en er dan vanuit te gaan dat de door verzoeker neergelegde documenten frauduleus zouden zijn. De neergelegde documenten tonen wel degelijk aan dat verzoeker werkzaam was bij de lokale politie te Afghanistan. Het CGVS stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging en dat er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Men meent dat de persoonlijke situatie van verzoeker niet valt onder de bepalingen van de Conventie van Genève. Verzoeker kan deze zienswijze helemaal niet begrijpen en heeft wel degelijk aangegeven dat hij een vervolging vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker heeft verschillende stukken neergelegd en coherente verklaringen afgelegd om zijn gegronde vrees te bewijzen. Verzoeker werd bovendien gedurende zijn tewerkstelling bedreigd door de taliban. Hij mocht van hen enkele dreigbrieven ontvangen, dewelke werden neergelegd bij het CGVS. De taliban was aldus goed op de hoogte van zijn tewerkstelling bij de lokale politie en dreigde hem te zullen vermoorden als hij niet zou stoppen. Zijn identiteit is dus goed gekend bij de taliban. Indien hij dient terug te keren, zullen ze hem dan ook onmiddellijk oppakken en zal zijn leven in gevaar zijn. De broer van verzoeker diende ook al te vluchten en verblijft thans in Iran. Bovendien werd het ouderlijke huis van verzoeker afgesloten door de taliban en diende zijn familie onder te duiken. Het dossier van verzoeker is duidelijk en er werden voldoende bewijzen aangeleverd die wel degelijk aantonen dat verzoeker afkomstig is van Afghanistan en ernstige problemen ondervond in zijn land van herkomst. Hij legde in die zin ook duidelijke verklaringen af. Bovendien zal hij als 'verwesterde jongen' moeten terugkeren naar een land dat op dit moment in handen is van de taliban, die Afghanistan terug naar 'het verleden' stuurt. Die dus zeker ook allesbehalve 'mals' zullen zijn voor verraders van het talibanregime. Bovendien is er volgens verzoeker geen enkele gegronde reden in de beslissing aangehaald om te besluiten dat de verklaring van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeker is ondertussen meer dan een jaar in België en heeft zich volledig aangepast net zoals zijn broer, hij zou in een dergelijke archaische structuur onder de taliban niet kunnen leven.

Verzoeker bespreekt verder de veiligheidssituatie in Afghanistan. De stelling van verweerder, m.n. "*geen uitzonderlijke situatie waar sprake is van willekeurig geweld dat dermate hoog is*", gaat volgens verzoeker niet op. Het tegendeel is volgens verzoeker waar. Het CGVS stelt dat sinds de machtsovername het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald is. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers,... Het spreekt voor zich dat verzoeker als politieagent duidelijk gevaar loopt. Bovendien worden er aanslagen gepleegd door ISKP, dit vooral in landelijke regio's. De taliban voert nog steeds raids uit op schuilplaatsen van de ISKP-leden en voert arrestaties uit. Er worden tactieken gebruikt zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen,... Er wordt hierbij geen enkele rekening gehouden met onschuldige burgers. Het CGVS gaat er volgens verzoeker totaal aan voorbij dat door de machtsovername onjuiste informatie naar de westerse wereld vloeit. De bronnen worden gecontroleerd door de taliban, waardoor de actuele veiligheidssituatie geenszins overeenstemt met de veiligheidssituatie beschreven door het CGVS. Het reisadvies m.b.t. Afghanistan stelt dat de situatie in Afghanistan dermate gevaarlijk is en alle reizen moeten worden opgeschort. Een reisadvies is voor toeristische doeleinden, doch dit geeft zeker ook de situatie van een land, in casu Afghanistan, weer. Het leven van verzoeker is in gevaar indien hij dient terug te keren. Bovendien wordt dit bevestigd door het rapport 2020-3, opgesteld door NANSSEN. Verzoeker gaat in op de inhoud van dit rapport. Verzoeker verwijst ook naar het EASO rapport. Hier wordt volgens verzoeker ook bevestigd dat terugkeerders problemen kunnen ondervinden. De taliban heeft op verschillende momenten bevestigd dat zij als niet goede moslims door het leven gaan indien zij in het Westen verbleven hebben. Het feit dat het geweld in het algemeen daalde heeft volgens verzoeker verder echter niets te maken met de vrees die nog steeds ingebakken zit bij de bevolking. Er is gewoon geen tegenstand meer en de taliban doet wat zij willen. De terreur ter plaatse is volgens verzoeker nog veel groter dan voorheen. Vrouwen mogen niet meer buiten komen, geen scholen, geen werk enz... Verzoeker stelt zich tevens de vraag in hoeverre er correcte informatie naar buiten komt. Veel instanties zijn ondertussen niet meer in Afghanistan aanwezig. Verzoeker

stelt dat zijn vader werkte voor de lokale politie en werd meegenomen door de taliban. Van hem ontbreekt volgens verzoeker elk spoor. Wanneer verzoeker zou terugkeren, zal hij hetzelfde lot als zijn vader ondergaan. In bepaalde rapporten werd aangehaald dat de taliban, die terug aan een opmars bezig waren in Afghanistan, van tactiek veranderd waren. De taliban deed verschillende aanvallen doch weigerde deze te claimen en eiste de verantwoordelijkheid niet meer op. Op deze manier wilden ze destijds duidelijk maken aan de bevolking dat de overheid zijn burgers niet kan beschermen en gebruikt deze 'unclaimed attacks' als propaganda. Het is volgens verzoeker flagrant onredelijk om hiermee geen rekening te houden. Bovendien is de situatie zeer gevaarlijk in zijn land van herkomst. Uit de informatie aangereikt door verzoeker blijkt duidelijk dat de situatie in Afghanistan alles behalve rooskleurig was en nog steeds niet is en dat in Afghanistan ook nog veel geweld woedt. Men doet dit af alsof het 'rustig' is door de overname van de taliban doch ondertussen hebben zich ook andere 'spelers' gemeld die anti-taliban zijn. Ook hiervan zijn voornamelijk burgers de slachtoffers. Bovendien wordt het Afghaanse volk onderdrukt. Vrouwen mogen niet naar school, mogen enkel traditionele kledij dragen, moeten een aantal keer per dag verplicht bidden. Het onmiddellijke gevolg van de niet erkenning als vluchteling of het niet toekennen van de subsidiaire bescherming is dat men teruggestuurd wordt naar het land van herkomst. Het artikel 3 van het EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling.

De bestreden beslissing laat volgens verzoeker na afdoende te motiveren waarom verzoeker niet minstens de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Verzoeker vervolgt dat de Verenigde Staten bovendien de fondsen voor Afghanistan bevroren hebben bij aanvang van de overname door de taliban. Zij hebben nu beslist deze ook niet geheel uit te keren aan de Afghaanse bevolking, doch wel aan de slachtoffers van de aanslagen op de WTC-torens. Hiermee wordt de Afghaanse bevolking andermaal gestraft voor daden die niet aan hen toegeschreven kunnen worden en waarmee zij nog verder in armoede afglijden. Een groot deel van de bevolking leeft momenteel onder de armoedegrens en dit aantal zal nog verhogen in de volgende maanden. Men diende dit dan ook te onderzoeken en niet enkel te verwijzen naar het feit dat dit slechts uiterst uitzonderlijk kan worden toegepast en slechts door gedragingen van derden, als men dit niet verder onderzoekt. Verzoeker vraagt om de beslissing van de commissaris-generaal te willen hervormen, hem het statuut van vluchteling te willen toekennen, minstens het subsidiair beschermingsstatuut, en minstens de beslissing te vernietigen en het dossier van verzoeker terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 4 november 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij stelt dat nieuwe elementen ter kennis gebracht worden, en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022,
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022,
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022,
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023,
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024,
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022,
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023,
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023,
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024,
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024,
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025.

3.2. Op 4 december 2023 maakt de raadvrouw van verzoeker een schrijven over waarin zij aangeeft dat hij de originele documenten overmaakt waarvan hij in zijn interview had gezegd dat hij deze zou overmaken. Verzoeker wenst bijkomende opmerkingen te formuleren, namelijk dat de nationale politie en de lokale politie verschillen in die zin dat de nationale politie in elke provincie kan werken, en de lokale politie slechts kan werken in een specifiek dorp of district waaraan zij verbonden is. verzoeker wenst ook nog de namen van zijn collega's mee te delen, en geeft 12 namen op: Noor Ali, Hamid, Hafiz, Irfan, Abid, Nawaz, Khan, Abdullah, Himat, Mujtaba, Naqib, en Miwand. Op 17 november 2015 maakt verzoeker opnieuw een schrijven over, en maakt hij ter ondersteuning van zijn verzoekschrift twee stukken over: een verklaring van zijn werkgever en verschillende loonfiches.

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer als repliek op de aanvullende nota van verweerder. Hij geeft toelichting bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota's en volhardt. Verzoeker voegt toe dat zijn moeder, broer en zus bij zijn maternale oom wonen en dat ze bezorgd zijn om verzoeker en om zijn oudere broer die met zijn gezin naar Iran is gevlucht. Bij terugkeer zal verzoeker nog steeds problemen hebben omwille van zijn werk bij de lokale politie. Verzoeker wijst nog op zijn geheugenproblemen. Hij wordt echter niet opgevolgd voor deze problemen. Verder stipt verzoeker aan dat hij actief is op sociale media (taliban kan zo te weten komen hoe hij in België leeft). Verzoeker verklaart dat hij op social media gekend is onder het profiel "ok". Dit wordt bevestigd door de tolk die het profiel heeft nagekeken.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de

verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. In de bestreden beslissing wordt het asielrelaas van verzoeker als volgt samengevat:

"U, A. I., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Idiakhel, een dorp gelegen in het district Chaparhar, provincie Nangarhar. U bent van etnie Pashtun en soennitisch moslim.

U begon te werken bij de lokale politie de dertigste van de derde maand in 1398 (omgezet naar de Gregoriaanse kalender 20 juni 2019). U werd gestationeerd in een controlepost in uw dorp Idiakhel, subdorp Bakhi. Nadat u begon met uw job ontving u dreigbrieven van de taliban. U vertelde dit niet op het werk en bleef doorgaan met uw job. Toen de taliban oprukten in de periode voor de machtsovername van 15 augustus 2021, besloot u het land te ontvluchten. U verliet Afghanistan twee dagen voor de machtsovername.

Via Iran reisde u naar Turkije, waar u ongeveer een jaar verbleef. Nadien reisde u door via Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk tot u ten slotte in België aankwam. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in op 30 december 2022.

U vernam na aankomst in België dat de taliban uw familie nog regelmatig lastig valt en omwille hiervan is ook uw broer M. vertrokken uit Afghanistan Hij bevindt zich momenteel in Iran.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara neer, een opleidingscertificaat, een appreciatiecertificaat, een werkbadge, twee dreigbrieven van de taliban en ten slotte twee attesten van de post. U bezorgde na het persoonlijk onderhoud de originelen van deze stukken aan het CGVS, samen met enkele opmerkingen op de notities."

Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij op zich niet betwist.

5.2. Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1, (A) 2, van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen

waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroeft.”

5.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven inhoudt, dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker stelt in zijn enig middel, dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker bevestigt de feitenweergave in de bestreden beslissing, en herhaalt in feite zijn asielaanvraag, of geeft er eigenlijk opnieuw zijn versie van. Daarmee probeert hij de ernstige omissies en tegenstrijdigheden, en niet aannemelijke elementen die verweerder in de bestreden beslissing vermeldt, te weerleggen.

In feite beperkt verzoeker zich, voor wat betreft de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de weigering van de vluchtelingenstatus, in het algemeen tot het herhalen van zijn asielmotieven, en het geven van een nieuwe, aangepaste versie, of redenen of excuses voor zijn onwetendheid en tegenstrijdigheden met betrekking tot verschillende kernelementen van zijn aanvraag.

Hiermee weet verzoeker de Raad niet te overtuigen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niets kan uitleggen betreffende het verschil tussen de lokale politie en de nationale politie en ook geheel geen weet heeft van de ontmanteling van de lokale politie. De enige reden die verzoeker nu aanhaalt is dat zijn controlepost niet werd opgedoekt. Vooreerst is dit een blote bewering. Voorts blijkt dat deze stelling geheel niet in overeenstemming is met de objectieve informatie die terug te vinden is in het administratief dossier.

Betreffende zijn rekrutering beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn verklaringen. Deze verklaringen zijn evenmin in overeenstemming met de objectieve informatie die terug te vinden is in het administratief dossier.

Daarnaast blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker zeer vaag bleef aangaande zijn werkzaamheden en dat hij vaak zijn verklaringen wijzigde. Het is toch ook bevreemdend dat hij via een schrijven van zijn advocaat ineens wel een uitleg weet te geven aangaande de verschillen tussen de verschillende politiediensten. Dit lijkt eerder opgezocht te zijn.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn motieven waarbij wordt vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker werkzaam was bij de lokale politie tot aan de machtsovername.

In zoverre verzoeker ter terechtzitting aanhaalt dat hij geheugenproblemen heeft, kan de Raad enkel maar vaststellen dat dit een blote bewering is. Hij brengt niet het minste begin van bewijs bij van deze problemen en verklaart ter terechtzitting dat hij hier niet voor opgevolgd wordt. Verzoeker maakt zijn vermeende geheugenproblemen niet aannemelijk. Dit is geen verschoning voor zijn beperkte kennis.

Wat betreft de door verzoeker aangebrachte stukken, stelt de Raad vast dat documenten enkel een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen, maar daarvan is in casu geen sprake, zoals blijkt uit bovenstaande bespreking.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden bovendien steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door hemzelf geschetste context en afgelegde verklaringen.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker wijst op zijn situatie als 'verwesterde' Afghaan na de machtsovername door de taliban.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt, blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 ev.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat de verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. De Raad merkt ook op dat de verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij een soennitische moslim is, dat hij verschillende familieleden in zijn land van herkomst heeft, dat hij Pashtou spreekt. Hierbij dient aangestipt te worden dat er geen gedwongen verwijderingen naar Afghanistan plaatsvinden.

In zoverre verzoeker ter terechtzitting aanstipt dat hij actief is op social media en dat de taliban controle uitoefent op social media, merkt de Raad op dat verzoeker op social media enkel gekend is onder het profiel "ok". De Raad ziet niet in hoe de taliban dit profiel zou kunnen linken aan verzoeker.

Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van de verzoeker, er problemen ondervinden.

Verzoeker maakt met zijn toelichtingen geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België toont de verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat hij in België heeft gedaan. Hij toont met zijn verwijzing naar zijn verblijf in België evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken.

Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. De verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Hierbij wordt nog aangestipt dat hij niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Dat de verzoeker in België is tewerkgesteld, toont hoogstens aan dat de verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij tracht te voorzien in zijn levensonderhoud, wat lovenswaardig is, maar, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Op grond hiervan kan, op zichzelf genomen, bijgevolg nog niet worden aangenomen dat de verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. De verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf alhier op de consequenties bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker betoogt dat een louter verblijf in het Westen volstaat om als verwesterd te worden aanzien en dit zou moeten volstaan om een beschermingsstatuut te krijgen.

De Raad benadrukt nogmaals dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om in concreto uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op de individuele omstandigheden van de verzoeker kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde Richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De in het verzoekschrift aangehaalde elementen werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont de verzoekende partij niet alsnog aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij merkt de Raad nog op dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 59: *"In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces."*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker weerlegt niet dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, de aanvullende nota's, en de opmerkingen van de advocaat ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad besluit in navolging van verweerder dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging, noch op het risico op ernstige schade.

Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,
K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU